

Arrest

**nr. 71 205 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 28 september 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 augustus 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 31 augustus 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees en staatsburger van Servië. In 1996 startte u een casino op in Preshevë. Vanaf 1998 werkte u samen met een zekere A.(...) N.(...), een Serviër die u van casinotoestellen voorzag. In 2000 werd er in uw casino ingebroken. Er werd geld gestolen en de toestellen van A.(...) N.(...) werden beschadigd. De heer N.(...) nam de kosten voor de schade aan zijn toestellen volledig op zich. In 2002 werd er opnieuw ingebroken in uw casino. De schade was dit keer vele malen groter. N.(...) beschuldigde u er deze keer van te hebben samengewerkt met de inbrekers om zo geld op te strijken. Hij eiste dat u hem binnen de twee weken 50.000 euro zou overmaken. Enkele dagen later kwamen drie personen bij u langs die u bedreigden en zeiden dat u twee weken de tijd had om het bedrag te betalen. Drie dagen later echter kwamen zij al terug. U werd hard geslagen en samen met uw dochter van vier maanden werd u opgesloten in een kamer. Eén van de drie belagers bleef bij u. De twee anderen gingen met uw vrouw naar een andere kamer. Na enige tijd verlieten uw belagers uw huis. De volgende dag verklaarde uw echtgenote dat ze verkracht was. Op 19 november 2002 pleegde uw eerste echtgenote zelfmoord. U ging naar de politie en diende klacht in. In de loop van 2003 vernam u dat de daders gearresteerd werden. In januari 2003 hertrouwde u. In de loop van 2004 geraakte uw tweede vrouw via roddels op de hoogte van wat er ongeveer gebeurd was. Toen u uiteindelijk vertelde wat er precies had plaatsgevonden, reageerde ze psychotisch en raakte ze in een diepe depressie. Na het incident van 2002 ondervond u geen problemen meer met A.(...) N.(...). In september 2010 vernam u van een medewerker van uw winkel dat er drie personen waren langs geweest die 150.000 euro van u eisten. U beklagt er zich ook over dat u als Albanees geld diende te betalen bij uw contacten met de overheid en dat uw zoon naar Kosovo diende te gaan voor medische verzorging omdat de Serviërs hem geen correcte behandeling zouden hebben verleend. U verliet Servië, samen met uw partner S.(...) K.(...) (O.V. 6.695.373) en uw drie minderjarige kinderen S.(...), T.(...) en A.(...) op 24 september 2010. Op 28 september 2010 kwamen jullie aan te België waar jullie dezelfde dag een asielverzoek indienden. U bent in het bezit van: een Servische identiteitskaart van u en uw huidige echtgenote; een rijbewijs; twee medische attesten betreffende de vaststelling van het overlijden van uw eerste vrouw; een overlijdensakte; de geboorteakten van uw huidige partner en van uw kinderen; medische attesten betreffende de mentale situatie van uw vrouw en briefwisseling tussen de artsen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U verklaarde uw land te zijn ontvlucht omwille van het conflict dat u had met uw zakenpartner. Dit conflict mondde uit in geweld en leidde tot de zelfmoord van uw eerste vrouw. U werd volgens uw verklaringen ook gediscrimineerd omwille van uw Albanese origine. Over uw conflict met een zakenpartner moet worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat u niet op de bescherming van de Servische autoriteiten zou kunnen rekenen. U beweerde zich uit wantrouwen niet tot de politie te hebben gewend toen u in 2010 vernam dat er 150.000 euro van u werd geëist (cgvs, p.12). U bracht echter geen aannemelijke redenen aan voor dit wantrouwen. Zo stelde u na de verkrachting en zelfmoord van uw eerste vrouw klacht te hebben ingediend. De daders zouden enkele maanden later zijn gearresteerd (cgvs, p.12). Hoewel u stelde de resultaten van deze klacht niet te hebben opgevolgd, ging u ervan uit dat er geen bescherming vanwege de Servische overheden was. U stelde later tijdens het gehoor echter dat het feit dat u gedurende 8 jaar geen problemen ondervond, noch met uw voormalige zakenpartner, noch met uw belagers, mogelijks het gevolg was van het feit dat zij in de gevangenis zaten en zij omwille van uw klacht bestraft werden (cgvs, p.14). U slaagde er dan ook niet in ernstige redenen aan te halen voor uw wantrouwen in de Servische autoriteiten. Het wantrouwen dat u aanhaalde ten opzichte van de multi-etnische politie (MEP) -de Albanese agenten van de MEP zouden enkel voor de Serviërs werken (cgvs p.14)- vindt bovendien geen steun in de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Uit deze informatie blijkt immers dat er in de Preshevë-vallei mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van gemeenrechtelijke aard klacht neer te leggen bij de MEP, waarbij ook etnische Albanese agenten tewerkgesteld zijn. De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevë-vallei. Het hoofd van de politie in Preshevë is een etnische Albanees (A.(...) B.(...)). Hoewel opgemerkt moet worden dat de betekenis en manoeuvreerruimte van de MEP de laatste jaren verminderd is, blijkt uit de beschikbare informatie dat de MEP nog steeds effectief optreedt bij feiten van gemeenrechtelijke aard. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt bovendien ook dat, voor het geval de multi-etnische politie haar werk

in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er een aantal stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie / politieel wangedrag aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt in Servië immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt bijvoorbeeld uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Verder werden in de loop van 2008 initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE (Organisation for Security en Co-operation in Europe), informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Albanees, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Met betrekking tot de medische problemen van uw echtgenote en de problemen die u zou hebben gekend om uw zoon aan een gepaste medische verzorging te helpen, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met een van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie. Nergens blijkt immers dat uw echtgenote of uw zoon omwille van hun ras, nationaliteit, hun politieke of religieuze overtuiging of hun toebehoren tot een bepaalde sociale groep niet konden rekenen op een degelijke behandeling van hun medische problemen. In dit verband verklaarden u (cgvs, p 10) en uw echtgenote (cgvs vrouw, p 2) immers dat dat zij medische verzorging kon genieten. Ook uit uw verklaringen over de behandeling van uw zoon kan niet worden afgeleid dat hij, zoals u suggereerde, niet afdoende zou worden behandeld in Servië. Hoewel u aangaf dat u hem naar Prishtina bracht voor behandeling omdat de dokters in Servië hem naar Belgrado wilden sturen voor een operatie, gaf u uiteindelijk aan dat de voorstellen die in Servië werden gedaan voor een verdere behandeling ook elders werden voorgesteld als de adequate behandeling (cgvs, p.9). Bijgevolg blijkt uit niets dat uw echtgenote of uw zoon als gevolg van hun medische problemen ongelijk of onrechtvaardig zou zijn behandeld in Servië. Aldus dient vastgesteld te worden dat de door u ingeroepen medische problemen van uw zoon en uw echtgenote geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Voor een beoordeling van de medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Wat betreft de discriminatie bij het verkrijgen van een paspoort en bij andere contacten met de Servische autoriteiten moet worden gesteld dat deze feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het feit dat u soms diende te betalen indien u iets van de Servische administratie gedaan wenste te krijgen (cgvs, p. 8) kan immers niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. Op basis van al het voorgaande meen ik dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De door u aangebrachte documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw Servische identiteitskaart en rijbewijs, evenals de geboorteaktes van uw vrouw en kinderen en de identiteitskaart van uw vrouw, bevestigen immers enkel de identiteit van u, uw vrouw en uw kinderen welke niet ter discussie staat. Het medische attest waarin de dood van uw eerste echtgenote wordt vastgesteld en de overlijdensakte hebben betrekking op het overlijden van uw eerste echtgenote maar tonen op geen enkele wijze aan dat u niet op de bescherming kon of zou kunnen rekenen tegen de personen die haar verkrachtten. De medische attesten betreffende de mentale problemen van uw huidige vrouw, de bijgevoegde correspondentie tussen de artsen en de doktersvoorschriften bevestigen de situatie waarin uw huidige partner zich bevindt, maar tonen niet aan dat zij omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie niet op een passende behandeling kon rekenen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Albanese origine en staatsburger van Servië. U vreest net als de eerste echtgenote van uw man te worden verkracht door zijn belagers. U hoopt eveneens in België uw medische problemen te overwinnen. U verliet Servië, samen met uw partner A.(...) K.(...) (O.V. 6.695.373) en uw drie minderjarige kinderen S.(...), T.(...) en A.(...) op 24 september 2010. Op 28 september 2010 kwamen jullie aan te België waar jullie dezelfde dag een asielverzoek indienden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot, A.(...) K.(...), ter zake werden uiteengezet (cgvs, p. 2). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt: "Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U verklaarde uw land te zijn ontvlucht omwille van het conflict dat u had met uw zakenpartner. Dit conflict mondde uit in geweld en leidde tot de zelfmoord van uw eerste vrouw. U werd volgens uw verklaringen ook gediscrimineerd omwille van uw Albanese origine. Over uw conflict met een zakenpartner moet worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat u niet op de bescherming van de Servische autoriteiten zou kunnen rekenen. U beweerde zich uit wantrouwen niet tot de politie te hebben gewend toen u in 2010 vernam dat er 150.000 euro van u werd geëist (cgvs, p.12). U bracht echter geen aannemelijke redenen aan voor dit wantrouwen. Zo stelde u na de verkrachting en zelfmoord van uw eerste vrouw klacht te hebben ingediend. De ouders zouden enkele maanden later zijn gearresteerd (cgvs, p.12). Hoewel u stelde de resultaten van deze klacht niet te hebben opgevolgd, ging u ervan uit dat er geen bescherming vanwege de Servische overheden was. U stelde later tijdens het gehoor echter dat het feit dat u gedurende 8 jaar geen problemen ondervond, noch met uw voormalige zakenpartner, noch met uw belagers, mogelijks het gevolg was van het feit dat zij in de gevangenis zaten en zij omwille van uw klacht bestraft werden (cgvs, p 14). U slaagde er dan ook niet in ernstige redenen aan te halen voor uw wantrouwen in de Servische politie. Het wantrouwen dat u aanhaalde ten opzichte van de multi-etnische politie (MEP) -de Albanese agenten van de MEP zouden enkel voor de Serviërs werken (cgvs p 14)- vindt bovendien geen steun in de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Uit deze informatie blijkt immers dat er in de Preshevë-vallei mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van gemeenrechterlijke aard klacht neer te leggen bij de MEP, waarbij ook etnische Albanese agenten tewerkgesteld zijn. De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevë-vallei. Het hoofd van de politie in Preshevë is een etnische Albanees (A.(...) B.(...)). Hoewel opgemerkt moet worden dat de betekenis en manoeuvreerruimte van de MEP de laatste jaren verminderd is, blijkt uit de beschikbare informatie dat de MEP nog steeds effectief optreedt bij feiten van gemeenrechterlijke aard. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt bovendien ook dat, voor het geval de multi-etnische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er een aantal stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie / politioneel wangedrag aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt in Servië immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt bijvoorbeeld uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Verder werden in de loop van 2008 initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE (Organisation for Security en Co-operation in Europe), informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Albanees, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Met betrekking tot de medische problemen van uw echtgenote en de problemen die u zou hebben gekend om uw zoon aan een gepaste medische verzorging te helpen, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met een van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie. Nergens blijkt immers dat uw echtgenote of uw zoon omwille van hun ras, nationaliteit, hun politieke of religieuze overtuiging of hun toebehoren tot een bepaalde sociale groep niet konden rekenen op een degelijke behandeling van hun medische

problemen. In dit verband verklaarden u (cgvs, p 10) en uw echtgenote (cgvs vrouw, p 2) immers dat dat zij medische verzorging kon genieten. Ook uit uw verklaringen over de behandeling van uw zoon kan niet worden afgeleid dat hij, zoals u suggereerde, niet afdoende zou worden behandeld in Servië. Hoewel u aangaf dat u hem naar Prishtina bracht voor behandeling omdat de dokters in Servië hem naar Belgrado wilden sturen voor een operatie, gaf u uiteindelijk aan dat de voorstellen die in Servië werden gedaan voor een verdere behandeling ook elders werden voorgesteld als de adequate behandeling (cgvs, p.9). Bijgevolg blijkt uit niets dat uw echtgenote of uw zoon als gevolg van hun medische problemen ongelijk of onrechtvaardig zou zijn behandeld in Servië. Aldus dient vastgesteld te worden dat de door u ingeroepen medische problemen van uw zoon en uw echtgenote geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Voor een beoordeling van de medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Wat betreft de discriminatie bij het verkrijgen van een paspoort en bij andere contacten met de Servische autoriteiten moet worden gesteld dat deze feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het feit dat u soms diende te betalen indien u iets van de Servische administratie gedaan wenste te krijgen (cgvs, p. 8) kan immers niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. Op basis van al het voorgaande meen ik dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De door u aangebrachte documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw Servische identiteitskaart en rijbewijs, evenals de geboorteaktes van uw vrouw en kinderen en de identiteitskaart van uw vrouw, bevestigen immers enkel de identiteit van u, uw vrouw en uw kinderen welke niet ter discussie staat. Het medische attest waarin de dood van uw eerste echtgenote wordt vastgesteld en de overlijdensakte hebben betrekking op het overlijden van uw eerste echtgenote maar tonen op geen enkele wijze aan dat u niet op de bescherming kon of zou kunnen rekenen tegen de personen die haar verkrachtten. De medische attesten betreffende de mentale problemen van uw huidige vrouw, de bijgevoegde correspondentie tussen de artsen en de doktersvoorschriften bevestigen de situatie waarin uw huidige partner zich bevindt, maar tonen niet aan dat zij omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie niet op een passende behandeling kon rekenen." Wat betreft de door u ingeroepen medische problemen moet worden vastgesteld dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Voor een beoordeling van de medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Bijgevolg kan wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de materiële en de formele motiveringsplicht. Verzoekers merken vooreerst op dat ze erkennen dat hun medische problemen niet onder de definitie van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) vallen en dat zij in het kader van huidige procedure niet langer aandringen de vluchtelingenstatus omwille van die medische redenen te verkrijgen. Verzoekers zijn van mening dat hun andere problemen echter wel te categoriseren zijn onder het Vluchtelingenverdrag omdat zij inderdaad een gegronde vrees koesteren om te worden vervolgd bij terugkeer naar Servië omwille van hun Albanese afkomst en dat "zij kunnen en willen niet beschermd worden door de Servische autoriteiten". Verder opperen verzoekers dat de vrees bestaat dat tweede verzoekster bij niet-betaling van de som geld die van verzoeker wordt geëist eenzelfde vernederende behandeling zal ondergaan zoals gebeurd is met de eerste echtgenote van eerste verzoeker, die verkracht werd en inmiddels overleden is. Verzoekers achten deze kans reëel en dus gegrond. Immers, zo stellen ze, is het binnen bepaalde onderdelen van de Albanese gemeenschap niet ongebruikelijk om

geldschulden te vergoeden met de ontferming van de echtgenote of dochter van de schuldenaar. Volgens verzoekers passen hun Servische vervolgers deze tradities ook op hen toe, aangezien ze kennis hebben van dergelijke praktijken binnen de Albanese gemeenschap. Ze voegen hieraan het volgende toe: *“Het risico dat dit ook effectief gebeurt is dan wel misschien vrij beperkt, niettemin bestaat het: men heeft immers voor soortgelijke problemen de eerste echtgenote van de heer K. verkracht. Weliswaar gaat het nu (wellicht) niet om dezelfde vervolgers, doch in een kleine gemeenschap zoals die van Presevo doen dergelijke verhalen snel de ronde, en weet men dat men verzoekers op die manier kan raken”*. Verzoekers zijn bang dat de politie hen niet zal kunnen helpen. Immers, zo poneren ze, is dat ook niet gelukt bij de problemen die zich in 2002 voordeden. Verzoekers vrezen dat de Servische politie hun vrees niet serieus zal nemen, gelet op hun Albanese achtergrond. Verzoekers merken ook op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf erkent dat er zich af en toe problemen voordoen binnen de multi-etnische politie (MEP) en dat zij niet meer zo effectief werkt als enige tijd geleden. Zo verhoogt, aldus verzoekers, het risico dat hun klacht niet ernstig zou worden genomen, zodat er mogelijk gelijkaardige feiten zouden afspeelen als in 2002 (verkrachting). Verzoekers benadrukken in dit verband dat, zelfs indien het risico op vervolging eerder beperkt is, dit nog voldoende kan zijn om de vluchtelingenstatus te verkrijgen, temeer indien de gevreesde vervolging zelf ernstig is, zoals in casu. Verzoekers merken vervolgens op dat *“zelfs indien er zich geen problemen zouden voordoen op etnisch gebied binnen de MEP (dus zelfs indien verzoekers zich probleemloos zouden kunnen wenden tot de MEP), dan nog is het niet onrealistisch dat deze MEP niet voor de nodige bescherming had kunnen zorgen”*. Immers, zo vervolgen ze, is het vrij onwaarschijnlijk dat men voortdurend zou patrouilleren om dergelijke feiten als in 2002 te voorkomen. Volgens verzoekers zou dit nochtans misschien de enige gepaste beschermingsmaatregel zijn. Ook los van de etnische problemen binnen de MEP, blijkt dus, aldus verzoekers, dat zij niet onterecht hebben geoordeeld dat zij op onvoldoende wijze zouden worden beschermd door hun eigen autoriteiten. Verzoekers laten voorts gelden dat zij relatief weinig stukken bijbrengen, maar aan hun geloofwaardigheid door het Commissariaat-generaal niet getwijfeld wordt. Hieromtrent opperen zij tevens het volgende: *“verklaringen van asielzoekers kunnen op zich voldoende zijn, voorzover zij geloofwaardig, coherent en niet vaag zijn”* en voegen eraan toe: *“deze eventuele argumenten worden tegen verzoekers niet ingeroepen, zodat hun verklaringen op zich zouden kunnen volstaan voor de verkrijging van de vluchtelingenstatus”*. Zodoende dient volgens verzoekers de vluchtelingenstatus te worden toegekend nu zij voldoen aan de definitie die gegeven wordt in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

In ondergeschikte orde merken verzoekers op dat de negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal zeer beperkt gemotiveerd is. Volgens verzoekers bespreekt men enkel de interne organisatie van de zogenaamde MEP in Servië en de medische problemen. Verzoekers herhalen dat het Commissariaat-generaal zelf erkent dat er problemen bestaan binnen de politie. Vervolgens merken ze op dat er misschien wel klachtenmechanismen bestaan om onaanvaardbaar gedrag van de MEP aan te klagen, maar zij juist nood hebben aan een efficiënt optreden van de politie. Verder stellen ze dat het risico op vervolging (verkrachting) zo acuut was geworden en op elk ogenblik kon *“tussenkomen”* dat van hen niet kon worden verwacht dat bij eventuele problemen met de politie, zij zich tot de controleinstanties zouden wenden. De kans dat het kwaad intussen zou zijn geschied, was immers veel te groot, aldus verzoekers. Verzoekers zijn dan ook de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal een onjuiste inschatting heeft gemaakt van hun beschermingsmogelijkheden en de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Volgens verzoekers wordt door het Commissariaat-generaal op de andere elementen van de definitie van de vluchtelingenstatus niet geantwoord en is er die zin sprake van een schending van de formele motiveringsplicht. Verzoekers betogen verder dat het Commissariaat-generaal in elk geval daaromtrent geen duidelijkheid verschaft en het aangewezen zou zijn dat men onderzoekt, minstens motiveert of *“de problemen die verzoekers kenden met de heer N. terug te brengen zijn tot problemen van gemeen recht, dan wel of de problemen hoofdzakelijk of deels geïnspireerd waren door etnische motieven, er een intern vluchtalternatief voor verzoekers bestaat, de gevreesde vervolgingsdaden (verkrachting van Albanen door Serviërs in geval van financiële schulden) al dan niet vaak voorkomen, hetgeen een element zou kunnen zijn in de evaluatie van het risico op vervolging van verzoekers, of er een casino aanwezig is in Presevo en wie deze uitbaatte, hetgeen zou toelaten om een evaluatie te maken van de geloofwaardigheid van verzoekers”*. Volgens verzoekers zijn ook elke andere evaluatie van hun geloofwaardigheid en de inschatting van het risico op vervolging noodzakelijk om een juiste evaluatie te maken omtrent hun asielaanvraag. Verzoekers vorderen dan ook in ondergeschikte orde dat de bestreden beslissingen zouden worden vernietigd en teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal om te worden onderzocht op de door hen aangehaalde onderdelen van de vluchtelingendefinitie. Zolang dat niet gebeurd is, lijkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, aldus verzoekers, niet de mogelijkheid te hebben om over hun asielaanvraag uitspraak te doen.

2.2. Waar verzoekers tegelijkertijd een schending aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissingen zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven die de beslissingen onderbouwen, kennen (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekers louter kritiek hebben op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.3. In de bestreden beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen en waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, wordt vooreerst opgemerkt dat, wat verzoekers conflict met een zakenpartner betreft, uit verzoekers verklaringen niet kan worden afgeleid dat hij niet op de bescherming van de Servische autoriteiten zou kunnen rekenen. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen medische problemen van zijn zoon en zijn echtgenote, wordt vastgesteld dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag. Aangaande de discriminatie bij het verkrijgen van een paspoort en bij andere contacten met de Servische autoriteiten wordt gesteld dat deze feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. De door verzoeker aangebrachte documenten zijn, zo luidt de bestreden beslissing tot slot, niet van aard om de conclusie te wijzen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing die het Commissariaat-generaal ten aanzien van tweede verzoekster heeft genomen, is gestoeld op de vaststelling dat zij zich voor haar asielaanvraag op dezelfde problemen beroept als haar echtgenoot, thans eerste verzoeker, in wiens hoofde werd besloten tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus, zodat in haren hoofde evenmin kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aangaande de door tweede verzoekster ingeroepen medische problemen wordt vastgesteld dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag.

2.4. Verzoekers' kritiek dat de bestreden beslissingen zeer beperkt gemotiveerd zijn, nu enkel de interne organisatie van de zogenaamde multi-etnische politie in Servië en hun medische problemen worden besproken, mist, zo blijkt ook uit de hierboven weergegeven motieven, feitelijke grondslag. In de bestreden beslissingen worden immers ook motieven weergegeven die niet louter slaan op de interne organisatie van de politie of verzoekers' medische problematiek.

2.5. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De Raad stelt vast dat verzoekers thans in hun verzoekschrift uitdrukkelijk erkennen dat hun medische problemen niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag ressorteren. Verzoekers dringen, zo verklaren ze, niet langer aan op het verkrijgen van de vluchtelingenstatus omwille van medische redenen (Verzoekschrift, p. 2). Verzoekers brengen, zo dient te worden vastgesteld, niets in tegen de overweging uit de bestreden beslissing betreffende de beweerde discriminatie bij het verkrijgen van een paspoort en bij andere contacten met de Servische autoriteiten waarbij wordt gesteld dat deze feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Dit pertinent motief blijft derhalve gehandhaafd en wordt door de Raad tot het zijne gemaakt.

2.6. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen, anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker verklaarde dat hij in september 2010 via een medewerker te weten kwam dat er drie personen in zijn casino waren langs geweest die 150.000 euro van verzoeker eisten (stuk 4A, hoorverslag eerste verzoeker CGVS

10/08/2011, p. 13). Uit de verklaringen die hij op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal aflegde, blijkt dat eerste verzoeker vermoedt dat het dezelfde personen waren die een achttal jaar eerder, meer bepaald op 17 november 2002, hem en zijn inmiddels overleden eerste echtgenote zwaar hebben toegetakeld –eerste verzoeker zou zware slagen hebben gekregen en zijn toenmalige echtgenote zou verkracht zijn geweest- omdat hij hen de 50.000 euro die zij eisten niet kon geven (stuk 13A, Vragenlijst DVZ eerste verzoeker 13/10/2010, p. 2 en stuk 4A, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 10/08/2011, p. 11-15). De Raad stelt vast dat eerste verzoeker, die thans in zijn verzoekschrift merkwaardig genoeg opeens stelt dat het wellicht toch niet om dezelfde vervolgers gaat (Verzoekschrift, p. 2), doch dit ter zijde, geheel heeft nagelaten voor die recente problemen van september 2010 de hulp van de Servische autoriteiten in te roepen. Eerste verzoeker heeft, zo blijkt uit zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, geen enkele poging ondernomen tot het bekomen van hulp en bescherming, in welke vorm dan ook, vanwege de lokale autoriteiten. Hij is niet naar de politie gestapt, contacteerde geen andere autoriteiten, maar ontvluchtte Servië met zijn gezin meteen nadat zijn medewerker hem had ingelicht over de personen die in zijn casino waren langs geweest en die geld hadden geëist (stuk 13A, Vragenlijst DVZ eerste verzoeker 13/10/2010, p. 2 en stuk 4A, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 10/08/2011, p. 13-15). Uit eerste verzoekers uitleg op het Commissariaat-generaal blijkt dat zijn verzuim eventuele lokale bescherming in te roepen ingegeven is door zijn wantrouwen in de Servische autoriteiten. Verzoeker wijt zijn wantrouwen aan het feit dat hij nooit resultaat heeft gezien van het onderzoek dat de politie zou hebben gevoerd na het gewelddadige incident in 2002 (Verzoekschrift, p.3). Hij verklaarde ook aan de commissaris-generaal dat hij van de politie te horen had gekregen dat de drie personen die verantwoordelijk zouden zijn geweest voor het incident in 2002 gearresteerd waren, maar dat hij zo goed als zeker is dat zij niet gestraft werden. Gevraagd waarom hij zo goed als zeker is, gaf verzoeker aan: *“Ik denk dat de autoriteiten met zulke personen samen werken. Ik heb geen vertrouwen”* (stuk 4A, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 10/08/2011, p. 12-13). Toen de commissaris-generaal hem vervolgens vroeg om welke concrete reden(en) hij geen vertrouwen heeft in de autoriteiten stelde eerste verzoeker dat *“De albanezen vertrouwen de autoriteiten niet”* (*Ibid.*, p. 13). Gevraagd of hij geen persoonlijke concrete redenen heeft, antwoordde eerste verzoeker: *“Niemand van ons heeft ooit vertrouwen in de servische autoriteiten. Want natuurlijk zijn alle autoriteiten Servisch”* (*Ibid.*, p. 13). Eerste verzoeker gaf op het Commissariaat-generaal ook aan dat hij voldoende redenen heeft om zeker te zijn dat de Servische overheid hem toch niet zou hebben geholpen, terwijl hij net voordien had gesuggereerd dat het mogelijk is dat zijn drie belagers van in 2002 in de gevangenis hebben gezeten en hij dus niet zeker is dat de overheid hem al dan niet helpt, maar hij toch niet geloofde in mogelijke hulp vanwege de autoriteiten (*Ibid.*, p. 13). Eerste verzoeker slaagt er bijgevolg niet in zijn wantrouwen in de Servische autoriteiten met concrete feiten te onderbouwen waardoor het geheel lijkt te zijn gebaseerd op subjectieve vermoedens. Verzoekers' hypothesen rechtvaardigen echter geenszins hun verzuim om hun problemen van september 2010 ter kennis te brengen van de Servische autoriteiten. De vaststelling dat verzoekers met betrekking tot de problemen van september 2010 geen nationale bescherming hebben gezocht, maar meteen op de vlucht zijn geslagen en zij geen gegronde reden aanbrengen voor hun verzuim nationale bescherming in te roepen, volstaat om hen de vluchtelingenstatus te weigeren.

2.7. Gelet op de bewijslast die in asielzaken op de kandidaat-vluchteling rust, komt het in de eerste plaats aan verzoekers toe, en niet aan het Commissariaat-generaal, om met concrete en bewijskrachtige elementen het bewijs te leveren van het feit of de door hen ingeroepen vervolgingsproblemen onder het Vluchtelingenverdrag ressorteren, dat die problemen geloofwaardig zijn en dat er geen intern vluchtalternatief bestaat. Het is aan de kandidaat-vluchteling, en niet aan de asielinstanties, zoals verzoekers verkeerdelijk beweren, alle essentiële elementen aan te brengen die het mogelijk maken het risico op vervolging of op het lijden van ernstige schade in zijnen hoofde te evalueren. Verzoekers opperen dat het Commissariaat-generaal op de andere elementen van *“de definitie van de vluchtelingenstatus”* niet heeft geantwoord (Verzoekschrift, p. 4), doch concretiseren deze kritiek niet door te verduidelijken op welke van die andere elementen, waaruit eventueel zou blijken dat zij wel in aanmerking zouden komen voor de vluchtelingenstatus, in de bestreden beslissingen niet wordt geantwoord. Verzoekers' kritiek aan het adres van het Commissariaat-generaal gaat derhalve niet op.

2.8. Verzoekers voeren geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de vaststelling dat zij niet aannemelijk maken dat zij voor hun problemen geen beroep zouden kunnen doen op de in Servië aanwezige autoriteiten tonen zij niet aan dat er in hunnen hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.9. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN